

TESSA BAILEY

*Unfortunately
Yours*

*Twee vijanden.
Eén nephuwelijk...*

Vertaald door Betty Klaasse

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk 1

Zolang als August Cates zich kon herinneren, slaagde zijn pik erin alles voor hem te verpesten.

In de brugklas had hij op een sportdag voor de ogen van de hele school een stijve in zijn voetbalbroek gekregen. Omdat zijn klasgenoten hem in het bijzijn van de leraren geen Woody durfden te noemen, hadden ze hem in plaats daarvan Tom Hanks gedoopt. Die bijnaam was hem zijn hele middelbareschooltijd blijven achtervolgen. Nog steeds kromp hij ineen als iemand over *Toy Story* begon.

Vertrouw op je gevoel, jongen.

Dat had zijn vader, die een commandant bij de marine was, altijd gezegd. Eigenlijk was dat het enige advies geweest dat hij August ooit gegeven had; voor de rest gaf hij alleen bevelen. Het probleem was dat August meestal wat meer uitleg nodig had. Liefst weergegeven in een schema, als het even kon. Hij was niet het type dat alles in één keer begreep. Waarschijnlijk was dat de reden waarom hij zijn gevoel altijd verwarde met zijn pik.

Oftewel, hij had het advies van zijn vader opgevat als: *Vertrouw op je pik, jongen.*

August verschoof het wijnglas dat voor hem op de tafel stond om te voorkomen dat hij aan het lichaamsdeel in kwestie zou gaan zitten. Het glas stond op een zilveren dienblad, klaar om naar de jury gebracht te worden.

De drie connaisseurs nipten zelfvoldaan van een cabernet die door een andere lokale wijnboer was ingediend voor het Bouquets & Beginners-concours. De toeschouwers, een verzameling wijn-

snobs uit Napa Valley, zaten op het puntje van hun klapstoelen om het oordeel af te wachten, vooral dat van één jurylid: Natalie Vos.

De dochter van een legendarische wijnmaker.

Erfgename van Vos Vineyard. En een constante aanslag op zijn geestelijke gezondheid.

August keek toe hoe ze haar volle lippen aan het glas zette, vandaag gestift in een diepe pruimenkleur die perfect paste bij de zijden blouse die ze boven haar leren rok droeg. God, hij kon de textuur van het leer bijna voelen. Of hoe hij met zijn vingers langs haar blote benen omlaag zou glijden om haar pumps met studs op de neuzen van haar voeten te trekken. Niet voor het eerst – nee, absoluut niet voor het eerst – vervloekte hij zichzelf omdat hij zijn kans om Natalie Vos in bed te krijgen had laten lopen. Ze zou hem met geen stok meer aanraken, dat had ze hem inmiddels al zo'n honderd keer verteld.

Zijn kansen om deze wedstrijd te winnen zagen er niet goed uit.

Niet alleen omdat hij en Natalie Vos aartsvijanden waren, maar ook omdat zijn wijn om te kotsen was. Dat wist iedereen. Hijzelf ook. En de enige die hem daar ooit op had durven wijzen, zou over een paar minuten haar mening met het publiek delen.

'De kleur is rijk, zij het wat licht. Aroma's van tabak in de neus. Een citrusachtige nasmaak. Een klein zuurtje, maar...' Ze hield het glas omhoog naar de zon en bekeek het van alle kanten. '...al met al zeer aangenaam. Bewonderenswaardig voor een wijnmakerij die slechts twee jaar bestaat.'

Geroezemoes en een ingehouden applausje van het publiek.

De wijnmaker bedankte de jury. Hij maakte zelfs een buiging voor Natalie toen hij zijn glas van haar aannam. August trok onwillekeurig een wenkbrauw op. Helaas zag Natalie het en trok haar perfecte zwarte wenkbrauw naar hem op om duidelijk te maken dat het zijn beurt aan de jurytafel was. Het deed denken aan een prinses die een burgerman ontbiedt – en paste dat niet precies bij hun rollen?

Het was niets voor August om op een zonnige zaterdagmiddag in een luxe vijfsterrenresort glazen wijn op een zilveren dienblad

te presenteren aan een stel rijke oelewappers die zo gewichtig over wijn deden dat het haast een grap leek. Hij hoorde gewoon niet thuis in het verfijnde St. Helena. Hij zag niet eens wat de beste tros druiven bij de groenteboer was, laat staan dat hij in staat was om zelf de grond te bewerken en druivenstokken te kweken om zijn eigen wijn te produceren.

Ik heb mijn best gedaan, Sam.

Hij had oprecht zijn best gedaan. De hoofdprijs van tienduizend dollar was zijn laatste hoop om het bedrijf overeind te houden. Als hij nog een kans kreeg, zou hij het fermentatieproces beter in de gaten houden. Hij had inmiddels geleerd dat ‘wegzetten en niet meer naar omkijken’ geen succesvolle aanpak was bij wijn. Wijn maken vroeg om constante aandacht: proeven, aanpassen, bijstellen. Als hij nog een seizoen zou hebben om zichzelf te bewijzen, zou hij misschien beter kunnen presteren.

Maar daarvoor had hij geld nodig. En de kans dat hij won, was even groot als de kans dat hij Natalie tussen de lakens kreeg. Nihil dus. Zijn wijn was simpelweg niet te zuipen. Hij mocht al blij zijn als de juryleden zijn wijn drie seconden in hun mond hielden. Dat ze hem tot winnaar zouden uitroepen, was ondenkbaar. Toch zou August tot het bittere eind doorgaan, zodat hij zich later nooit hoefde af te vragen of hij meer had kunnen doen om deze geadopteerde droom werkelijkheid te maken.

August liep naar de jury en zette de glazen wijn met een stuk minder aplomb voor Natalie neer dan zijn rivalen. Hij deed snuivend een stap naar achteren en sloeg zijn armen over elkaar. Met haar irritant mooie ogen keek ze hem vol minachting aan. Ze hadden de gouden kleur van whisky, met een randje van wat donkerder bruin. Hij herinnerde zich nog precies hoe de blik in die ogen van ‘neem me mee naar huis, pappie’ was omgeslagen in ‘wegwezen, eikel’.

Heks.

Maar dit was haar terrein, niet het zijne. Met zijn één meter negentig en postuur dat nog altijd verraadde dat hij getraind was als Navy SEAL paste hij net zo goed in deze setting als Rambo in

een patisserie. Het overhemd dat de deelnemers werden geacht te dragen paste hem bij lange na niet en bungelde nu uit de achterzak van zijn spijkerbroek. Misschien kon hij het straks gebruiken om de wijn mee op te dweilen nadat de juryleden die over tafel hadden uitgespuugd.

‘August Cates van Zelnick Cellar,’ zei Natalie soepeltjes terwijl ze haar medejuryleden een glas aanreikte. Ze bleef koel als altijd, op haar onverstoorbare New Yorkse manier, maar hij zag dat ze een paar keer snel ademhaalde terwijl ze zich opmaakte om een slok te nemen van het rioolvocht in haar glas. Natalie was de enige van de drie juryleden die wist wat er komen ging, want ze had zijn wijn al eens geproefd en het vervolgens bestempeld als hondenpis. Die gelegenheid stond ook wel te boek als de avond dat hij zijn enige kans om met Prinses Vos tussen de lakens te duiken had vergooid. Sinds die onzalige avond was de sfeer tussen hen ver onder nul. Als ze elkaar toevallig tegenkwamen op Grapevine Way of een wijnevenement in de stad krabde ze zogenaamd onopvallend met haar middelvinger aan haar wenkbrauw, waarna August meestal informeerde hoeveel glazen wijn ze sinds het ontbijt al achter de kiezen had.

In theorie had hij een spuughekel aan haar. Ze hadden een spuughekel aan elkaar.

Maar in de praktijk lukte het hem verdomme niet. Niet helemaal.

En dat was terug te voeren op het feit dat August als kind zijn pik met zijn gevoel had verward.

Als in: *vertrouw op je pik, jongen.*

En dat deel van zijn lichaam was praktisch getrouwd met Natalie Vos. Zijn pik en Natalie Vos woonden met hun zes kinderen op het Oostenrijkse platteland, waar ze à la *The Sound of Music* rondhuppelden in matchende speelpakjes, gemaakt van oude gordijnen. Als Augusts pik het voor het zeggen had, had hij die avond van hun eerste ruzie zijn excuses aangeboden en gevraagd om een nieuwe kans om haar een orgasmestorm te bezorgen. Maar nu was het te laat. Hij had geen andere keuze dan haar met net

zoveel walging aan te kijken als ze hem aankeek, want rationeel wist hij donders goed dat hun relatie niet langer dan een nacht zou standhouden.

Natalie Vos was bevoorrecht, beschaafd en vooral steenrijk.

En August was nu, op zijn vijfendertigste, armer dan een mime-speler zonder vingers.

Hij had, niet gehinderd door enige kennis van zaken, al zijn spaargeld gebruikt om een wijnmakerij te beginnen, en het verliezen van deze wedstrijd zou de genadeklap voor Zelnick Cellar zijn.

August voelde zijn borst samentrekken alsof hij aan een brandcard werd vastgesnoerd, maar hij verdomde het oogcontact met de rijke erfgename te verbreken. Zijn wanhoop was waarschijnlijk op zijn gezicht te lezen, want langzaam maakte Natalies zelfgenoegzame blik plaats voor een frons. Ze boog zich iets naar voren en fluisterde: 'Wat is er met jou aan de hand? Baal je ervan dat je WrestleMania moet missen, of zo?'

'Ik zou WrestleMania nooit missen, zelfs niet voor mijn eigen begrafenis.' Hij snoof. 'Proef de wijn nou maar, dan kun je zeggen dat het naar een beschimmelde gift-bak smaakt en kunnen we door met ons leven, prinses.'

'Ik dacht eigenlijk eerder aan iets als... rattenzweet.' Ze liet haar vingers even voor zijn gezicht rondfladderen. 'Maar serieus, wat is er met je? Je straalt nog meer klootzakvibes uit dan anders.'

Hij keek zuchtend over zijn schouder naar de rijen verwachtingsvolle toeschouwers, die ofwel tenniskleding droegen, ofwel vrijetijdsoutfits die waarschijnlijk duurder waren geweest dan zijn truck. 'Misschien omdat ik in een aflevering van *Succession* ben beland.' Tijd om te zappen. Niet dat hij die keuze had. 'Kom maar door met je beledigingen, Natalie.'

Ze trok naar neus op naar zijn wijn. 'Je wijn is een belediging voor zichzelf.'

August onderdrukte een lach. 'Jammer dat ze geen prijzen uitreiken voor de scherpste klauwen. Je zou zeker winnen.'

'Je mag mij dan wel een kat vinden, maar jouw wijn smaakt naar kattenbak.'

‘Sla gewoon dat glas achterover zonder te proeven, zoals je normaal doet.’

Was dat een glimp van gekwetstheid in haar ogen?

Vast niet. ‘Wat ben je toch een...’ begon ze.

‘Bent u zover, mevrouw Vos?’ vroeg een ander jurylid, een grijze vijftiger die voor het magazine *Wine Enthusiast* schreef.

‘Eh, ja. Ik ben zover.’ Ze schudde haar hoofd en rechtte haar rug terwijl ze het glas met Augusts meest recente cabernet vastpakte. Nog steeds met gefronste wenkbrauwen draaide ze het glas met de klok mee en bracht het naar haar neus om het bouquet op te snuiven. De andere juryleden begonnen al te hoesten en te proesten en keken elkaar geschrokken aan. Zat er per abuis azijn in hun glas?

Ze spuugden het synchroon uit in de daarvoor bestemde zilveren emmers.

Natalie leek intussen van plan om de wijn zo lang mogelijk in haar mond te houden.

Haar gezicht werd rood en de tranen sprongen in haar ogen.

Maar tot Augusts ontzetting slikte ze de wijn door, waarna ze hijgend ademhaalde.

‘Ik ben bang dat...’ begon een van de juryleden, zichtbaar ontsteld. Gefluister steeg op uit het publiek achter Augusts rug. ‘Ik ben bang dat er iets vreselijk mis is gegaan in het productieproces.’

‘Ja...’ De andere wijnexpert lachte achter zijn hand. ‘Of er is een hele stap overgeslagen.’

Het publiek grinnikte, en Natalies blik gleed naar de toeschouwers. Ze deed haar mond open om iets te zeggen, maar leek zich toen te bedenken. Normaal was ze er als de kippen bij om August verbaal te fileren, dus waarom hield ze zich in? Had ze medelijden? En moest dat juist nú? Uitgerekend op dit moment, nu hij zijn laatste greintje trots probeerde te bewaren?

Nee, vriendelijk bedankt.

Hij had geen medelijden nodig van dit verwende nest. Hij had in zijn tijd als Navy SEAL dingen gezien die de mensen op dit gemaniceurde gazonnetje zich niet eens voor konden stellen. Hij was in het aardedonker uit vliegtuigen gesprongen. Hij had wekenlang in de

woestijn overleefd op pure wilskracht. Hij had verliezen gekend die hem bij waren gebleven alsof ze gisteren hadden plaatsgevonden.

Maar een fatsoenlijke wijn maken, dat kun je niet.

Hij had Sam in de steek gelaten.

Opnieuw.

En dat deed veel meer pijn dan het feit dat deze over het paard getilde troela hem afzeek tegenover een groep mensen die hij na vandaag toch nooit meer zou zien. Hij had liever dat Natalie gewoon een goede belediging naar zijn hoofd slingerde, zodat hij haar kon laten zien dat haar mening hem koud liet. Wat pijn deed, was niet haar oordeel, maar het feit dat de droom van zijn vriend niet uit zou komen.

August zette zijn handen op de jurytafel en boog zich naar voren totdat hij niets anders meer zag dan de mooie, zwartharige vrouw die hem in zijn dromen achtervolgde. Haar gouden ogen werden groot door zijn brutaliteit. 'Je wacht toch niet op smeergeld, hè? Dat zou een telg uit de familie Vos toch niet doen?' Hij knipoogde naar haar en boog nu zo ver naar voren dat alleen Natalie hem kon horen. 'Of moet je zelf doorgesmeerd worden, prinses? Want dat kan geregeld worden.'

Ze gooide de wijn in zijn gezicht.

Voor de tweede keer.

En hij kon het haar niet kwalijk nemen.

Hij was zich aan het afreageren, en Natalie was een gemakkelijk slachtoffer. Maar hij ging geen sorry zeggen. Wat had het voor zin? Ze haatte hem toch al, hij had dat gevoel nu alleen maar een beetje versterkt. Het beste wat hij kon doen om de belediging te compenseren, was de stad verlaten. En dat was precies wat hij van plan was. Hij had geen andere keuze.

Terwijl de wijn over zijn stoppelbaardje droop, duwde August zich van de tafel af, veegde met zijn mouw over zijn natte gezicht en beende over het gras naar de parkeerplaats. De afgang stak als een doorn in zijn hart. Hij was bijna bij zijn truck toen hij een bekende stem achter zich hoorde. Natalie. Kwam ze achter hem aan, na alles wat hij had gezegd?

‘Wacht!’

Half verwachtingend recht in de loop van een jachtgeweer te kijken, draaide August zich om. Op zijn hoede keek hij toe hoe de prachtige heks op hem afliep. Waarom voelde hij de belachelijke drang om naar haar toe te rennen en haar te zoenen? Ze zou zijn kaak breken als hij het probeerde, maar Jezus, zijn pik/gevoel bleef maar aandringen. ‘Ja? Wil je nóg iets in mijn gezicht gooien?’

‘Mijn vuist. En andere, scherpere objecten. Maar...’ Ze haalde een schouder op, alsof ze naar de juiste woorden zocht. ‘Luister, we zijn geen vrienden, August. Dat snap ik. Ik heb op die avond dat we bijna zoenden je wijn afgekraakt en sindsdien haat je me. Maar wat je net suggereerde... Dat ik me superieur zou voelen vanwege mijn achternaam? Dat heb je mis.’ Ze stapte van het gras op de parkeerplaats, waar August stond. ‘Je weet niets van me.’

Hij grinnikte. ‘Nou, vertel maar eens hoe zwaar je het hebt, kak-madam.’

Ze zuchtte vermoeid. ‘Ik zeg niet dat ik het zwaar heb. Maar ik heb nooit van mijn achternaam gebruikgemaakt, zoals jij denkt. Ik ben pas een paar maanden in St. Helena. Met de achternaam Vos koop je niets in New York.’

August leunde tegen de motorkap van zijn truck en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Maar wel met het familiefortuin.’

Ze keek August aan alsof hij er geen snars van begreep, en dat ergerde hem. Het ergerde hem dat hij deze vrouw misschien verkeerd had ingeschat. Vooral omdat hij de tijd niet terug kon draaien. Het zou altijd blijven gissen naar wat hij anders had moeten doen met Natalie Vos. Maar hij kon dit hoofdstuk van zijn leven in elk geval afsluiten in de wetenschap dat hij zijn uiterste best voor Sam had gedaan. Meer was niet nodig.

‘Heb je me ooit willen leren kennen? Of was je alleen uit op...’ Haar blik ging een fractie van een seconde naar zijn broek, maar het was lang genoeg om hem terug te brengen naar die sportdag op school toen hij bad dat hij geen stijve zou krijgen. ‘...op seks?’

Wat moest hij daar nu weer op antwoorden?

Dat hij haar op dat stomme Wine Down Napa-festival aan de

andere kant van de tent had zien staan en het gevoel had dat er een pijl in zijn hart werd geschoten door zo'n vliegende baby? Dat hij die avond voor het eerst zweethanden had gekregen vanwege een vrouw? Dat hij in gedachten al met een picknickmand en een akoestische gitaar in dat Oostenrijkse weiland had gestaan? God, ze was mooi, interessant en belachelijk grappig. Waar was ze zijn hele leven geweest?

Maar ja, toen ging alles mis. Zijn trots had hem ervan weerhouden om... Om wat, eigenlijk? Wat zou er zijn gebeurd als hij haar rotopmerking over zijn wijn gewoon van zich af had laten glijden? Wat als hij het niet had opgevat als een belediging van de droom van zijn vriend? En had het überhaupt zin om daar nog over na te denken?

Nee.

Zijn geld was op. De wijnmakerij was een regelrecht fiasco. Hij was de risee van St. Helena en hij haalde de naam van zijn beste vriend door het slijk.

Tijd om te gaan, vriend.

'O, Natalie.' Hij drukte een hand tegen zijn borst. 'Ik wilde je in de rondte zwieren op een Oostenrijkse bergtop terwijl onze kinderen rondhuppelden en meerstemmige liedjes zongen in hun pakjes van oude gordijnen. Wist je dat niet?'

Ze knipperde met haar ogen en met een vlakke blik deed ze weer een stap achteruit, het gras op. August moest zijn handen tot vuisten ballen om te voorkomen dat hij haar tegenhield.

'Okidoki,' zei ze een beetje hees. *Verdomme*. 'Ik wens je een fijne avond met je *Sound of Music*-verwijzingen en de ratten in je wijnschuur. Ik hoop dat je ze een fatsoenlijk loon betaalt.'

'Ik woon hier niet lang meer.' Hij wees naar het evenement dat nog in volle gang was. De jury ging net op de foto met bezoekers en er werd wijn rondgebracht op zilveren dienbladen. 'Dit was de druppel. Ik ben weg.'

Ze lachte alsof hij een grapje maakte, maar haar lach verflauwde toen hij haar strak bleef aankijken. 'Wow. Kun je niet tegen opbouwende kritiek?'

August snoof. 'Noem je dat "opbouwend"?'

'Ik dacht dat SEALS wel tegen een stootje konden. Laat je je weg-jagen door een tros druiven?'

'Ik heb geen bodemloze geldput tot mijn beschikking, zoals sommige anderen in deze stad. En voor de duidelijkheid, daarmee bedoel ik jou.'

Om de een of andere reden moest ze daarom lachen. Even bleef het stil, en toen zei ze: 'Je kent me door en door, August. Proficiat.' Ze draaide zich om en zweefde weg op haar hoge hakken, waarbij haar leren rokje bij elke stap tergend heen en weer bewoog ten afscheid. 'Ik heb medelijden met de stad waar je naartoe gaat,' riep ze over haar schouder. 'Vooral met de vrouwen.'

'Als je zou stoppen met doen alsof je van me walgt en met me mee naar huis zou gaan, zou je wel anders piepen.' Met elke stap die ze bij hem vandaan liep, verhevigde het vreemde gevoel in zijn maag. 'Het is niet te laat, Natalie.'

Toen ze bleef stilstaan hield hij zijn adem in, en hij besepte op dat moment pas goed hoezeer hij naar haar verlangde. Hunkerde, misschien zelfs. Zijn bloed zou stoppen met stromen als ze niet snel antwoord gaf. 'Je hebt gelijk. Het is niet te laat,' zei ze, waarna ze op haar lip beet en hem over haar schouder aankeek met een kwetsbaarheid in haar ogen waarvan zijn keel leek te worden dichtgeknepen. *Ik zal nooit meer gemeen tegen haar doen.* 'Het is véél te laat,' verbeterde ze hem spottend, waarna haar weerloze blik plotseling giftig werd. 'Loop naar de hel, August Cates.'

Zijn maag draaide zich om, en hij was zo buiten adem dat hij nauwelijks iets kon uitbrengen. 'Naar de hel? Daar kom jij toch net uit gekropen?'

'Yep.' Ze nam niet eens meer de moeite zich naar hem om te draaien. 'Daar kwam ik je moeder nog tegen. Ze zei dat ze liever in de hel woont dan dat ze jouw wijn drinkt.'

Het voelde alsof er een slinger in zijn ribbenkast werd omgedraaid terwijl ze verder liep. De muziek van de band die net begonnen was te spelen, overstemde alles, en ze was al buiten gehoorsafstand. En veel te ver weg om haar aan te kunnen raken,

dus waarom jeukten zijn vingers omdat hij zo graag haar huid wilde voelen? Zijn kansen bij Natalie waren nu definitief verkeken. Net als zijn kansen om een succesvolle wijnboer te worden. Met een laatste, lange blik op de vrouw die hij niet kon krijgen, stapte August vloekend in zijn truck en hij reed met gierende banden de parkeerplaats af terwijl hij het knagende gevoel dat hij een fout beging probeerde te negeren.